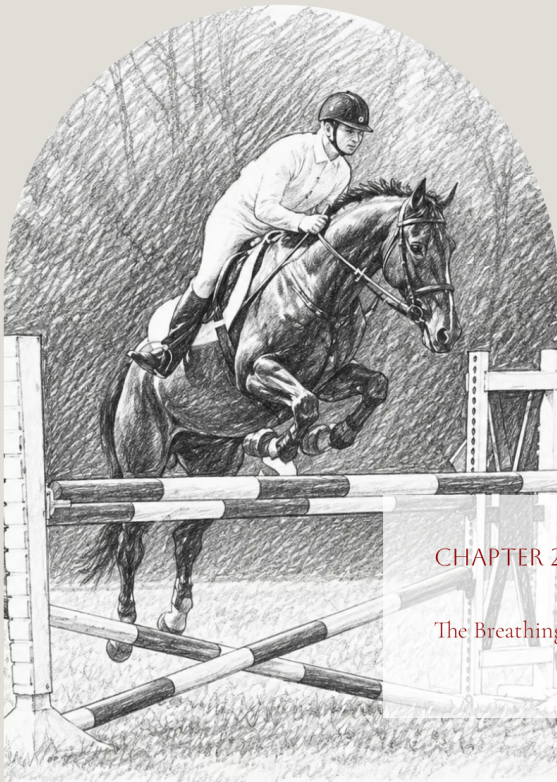

CHAPTER 2

The Breathing Line

I was fourteen when childhood ended.

De laatste schooldag. Een voicemail. Breathing. Heavy. Uneasy. Wrong.

Het viel samen met het begin van mijn eerste 'echte' relatie. Het was het begintijdperk van gsm's, de Nokia 3310 - periode. Een tijd waarin dit soort dingen nog geen naam had, geen kader, geen handleiding om te begrijpen wat er gebeurde.

Toen ik die eerste voicemail hoorde, dacht ik oprecht dat het een grap was. Iets doms. Iets onschuldig. Het klonk raar, maar ook... almost funny, omdat ik niet wist wat het was.

Then the calls came again. And again. Niet meer via voicemail, maar rechtstreeks in een telefoongesprek. Privé nummer... onbekend... Op elk moment van de dag. Geen patroon. Geen logica. Weird noises. Hijgend. Sometimes words, maar zo onduidelijk dat ze meer vragen opriepen dan antwoorden gaven.

Wat begon als iets vreemd, werd iets dat bleef. De hele zomer door.... en bleef doorgaan, voor de komende twee jaar.

Telkens wanneer een man de telefoon overnam en zei: "Hey zot, stop daar eens mee," werd de oproep beëindigd... maar nooit definitief. Hij kwam altijd terug. Mijn hele vriendenkring werd getuige van de feiten. Eén voor één konden ze meeluisteren en het tafereel aanschouwen. Op elk feestje, elk rustig moment, elke gelegenheid... It never stopped.

En wat eerst nog iets lachwekkends had, werd langzaam ongemakkelijk. Daarna storend. Daarna beangstigend. Niemand wist wat te doen. Familie niet. Vrienden niet. Dit was nieuw. Onbekend. Onbegrijpelijk voor die tijd.

Tot het zich begon uit te breiden.

Mijn tante kreeg dezelfde oproepen. Op de huistelefoon. Niet veel later mijn nicht, op haar gsm. De maanden gingen voorbij, de oproepen bleven komen, maar de inhoud veranderde. Bij mij bleef het vaag, vreemde geluiden en onduidelijke taal, maar bij mijn tante begon hij te spreken. Keer op keer. Meer woorden. Seksuele taal. Vunzige uitspraken.

Iedereen in onze omgeving was op de hoogte. Iedereen zocht mee naar oplossingen. Probeerde uit te zoeken... Wie? Waarom?

Wat ooit begon als iets dat je kon wegwuiven, kroop nu overal tussen. In elk moment. Op elke plaats. Geen enkele inkomende oproep voelde nog veilig. Het voelde als een dreiging. En dan begin je te denken. Want hoe kan iemand meerdere mensen uit je familie kennen? Hoe kan iemand meerdere telefoonnummers uit dezelfde familie kennen? Hoe kan iemand zo dichtbij komen zonder gezien te worden? Dat moet toch iemand zijn uit de gemeenschappelijke kringen?

En dat besef... dat is waar de echte angst begint. Plots wordt alles twijfelachtig. Vrienden. Bekenden. Mensen die je vertrouwt. Wat is dan nog veilig? Is op pad gaan met vrienden nog veilig? Is naar school gaan... alleen... met de trein... nog veilig?

Alsof er een waas over je beschermende bubbel komt. Alsof een gevoel van onveiligheid zich langzaam in je systeem nestelt. Een constante alertheid. Een onzichtbare dreiging die je nooit meer helemaal loslaat.

Tot die ene vrijdagavond...

Mijn vader en ik waren op training met de paarden, zoals elke week. Ons moment samen. Toen kreeg mijn vader telefoon. Hij had gebeld naar onze huistelefoon. Mijn moeder had opgenomen. Dit was de allereerste keer dat hij dat nummer belde. Dat alleen al was anders. Hij begon met zijn usual cinema... maar plots zei hij: "Ik weet dat je alleen thuis bent..."

Hij kende al onze nummers. Who the fuck was he? How did he find us? Waarom wij? Op dat moment sloeg de paniek toe. We vertrokken meteen. Alles viel stil behalve de urgentie om thuis te geraken. Dit was geen grap meer. Dit was geen "raar voorval" meer. Dit was niet veilig meer. Dit was gevaar.

Mijn tante kwam ook. Er werd gepraat, gedacht, gezocht. En toen kwam er een vermoeden. Ze dacht een stem herkend te hebben tijdens één van de gesprekken... een heel close vriend van mij. Iemand die dicht bij mijn ouders stond. Iemand die vaak bij ons over de vloer kwam. Iemand uit mijn paardenwereld.

Dat was het moment waarop beslist werd dat er actie moest komen. Er werd een klacht ingediend bij de politie. Een dossier geopend. Elke oproep, elke datum, elk uur, elke inhoud werd bijgehouden. En ergens daar... veranderde er iets in mij. Fear moved into my body.

Ik begon iedereen anders te bekijken. My friends, my neighbors, the familiar faces that smiled too easily. That summer, I learned something most adults still deny: Evil doesn't always look like a monster. Sometimes, it looks like someone you already know. Funny how danger never knocks. It already has the keys.

And just when fear became routine... love came roaring in on a motorcycle. Luid, snel.

